

Solidaritat amb el Tibet

El [10 de març del 1959](#), en saber que el regim Xinès pretenia obligar al Dalai Lama a traslladar-se a Beijing, i tement el perills que aquest viatge forçat podia suposar per a la seva salut t, uns 30.000 tibetans decidiren envoltar, com una marea humana, el Palau Norbulinka per evitar que el seu líder espiritual fos segrestat. Al mateix temps, milers de dones tibetanes marxaren pels carrers de Lhasa exhibint pancartes on es reclamava la llibertat del seu país: “El Tibet, pels Tibetans”.

La reacció de l'exèrcit roig no es féu esperar, el 15 de març les seves tropes posaren setge a la capital. Malgrat la més que evident desproporció entre atacants i defensors, el 19 començà un bombardeig sobre la població que s'allargà fins el 21 i que causà una bàrbara matança, estimada en desenes de milers de víctimes. Des de llavors, el Dalai Lama viu exiliat i el Tibet sofreix una asfixiant colonització per part del seu poderós veí xinès. Una brutal colonització que té com a objectiu l'annexió definitiva de la nació i el territori tibetà.

El sistema usat pel govern xinès per aconseguir el control de la població el coneixem, per desgràcia, més bé que bé els catalans i catalanes, ja que ben aviat farà tres-cents anys que el patim: l'assimilació i la dissolució de les característiques pròpies del país ocupat. Verbigràcia l'aplicació implacable d'un permanent genocidi cultural. Sabent perfectament que el que confereix raó, sentit, coherència i unitat a una nació són els seus trets identitaris —llengua i tradicions, sobretot— el que cal és anar-los arraconant progressivament, substituint-los pels que són propis de l'estat colonitzador.

La fita perseguida és anihilar-los o, si no és possible —si els afortunats colonitzats es resisteixen— convèncer als naturals del país ocupat que la llengua i les tradicions de l'estat colonitzador són tan *pròpies* del seu territori com les que històricament l'han caracteritzat. Després de colonitzar-los físicament, cal dur a la pràctica una colonització psicològica, cerebral: convertir-los en uns esclaus agraits.

Per aconseguir aquesta fita, en primer lloc compten amb la raó de la força. Amb la força que el vencedor pot imposar al vençut. O, per dir-ho en les tan escaients paraules de Torrente Ballester, per “*derecho de conquista*”. En segon, amb la força de la justícia colonial, que no tan sols dicta les lleis, sinó que les interpreta i, sobretot, les aplica, d'acord amb els interessos de l'ocupant. Una situació, no cal dir-ho, que en el cas català no s'ha produït mai, ja que, com bé va recordar el *príncepe* franquista, “*Nunca fue la nuestra, lengua de imposición, sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano: fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suyo por voluntad libérrima, el idioma de Cervantes*”...

Tanmateix, els xinesos —com els nostres tan plurals i generosos colonitzadors espanyols— aviat van entendre que si volien acabar amb la resistència de la població tibetana, que, provinciana com era, es negava obstinadament a sotmetre's als innegables i fantàstics avantatges de la *llengua comú* i *universal* xinesa, no els restava altre remei que recórrer al pla B. A aquell pla infal·lible que han aplicat des dels inicis de la història els grans imperis: repoblar el país envaït amb els seus *nacionals*, substituint els *desafectos* originaris per *afectos* colonitzadors.

Afectos que, conscienciats de la seva indiscutible superioritat cultural i intel·lectual, és negaran a aprendre la llengua de la nació ocupada. Més encara, l'aniran bandejant i asfixiant, situant-la al límit de la desaparició. I, amb el temps, convertiran la —teòrica—defensa de la seva llengua en atac i acusaran als colonitzats d'imposar-los amb mètodes feixistes la llengua pròpia —i minoritzada!— del país que els ha acollits...

Afirmant, sense vergonya, que cap infant no pot ésser privat d'expressar-se o d'ésser educat en la seva *llengua materna*. Sempre i quan, és clar, la *llengua materna* sigui la xinesa —o l'espanyola— i no pas l'àrab, el berber, el romanès, l'urdú, el tagal o, no caldria sinó, el quítxua o l'aimara!

divendres, 11 de març del mmxi

© Xavier Serrahima 2o11

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets



democràcia, política, Catalunya, Tribunal Constitucional, dret a decidir, coherència política, oxímoron, partits polítics, preposició de llei de declaració d'independència de Catalunya, Parlament, CiU, arrels cristianes, Ponç Pilat, rentar-se les mans, Felip Puig, Conseller d'Interior, independència, no-nacionalistes, Convergència i Unió, diputats d'Artur Mas, defensors dels drets individuals i de les llibertats, genocida llengua catalana, si nacionalistes espanyols, democràcia, debat, maig del 1968, Prohibit no prohibir, Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana, Joan Coromines, democràcia, δημοκρατία, govern popular

© Xavier Serrahima 2011